

საქმე # 1-----

საქმე №1ბ/70-18

გ ა ნ ა ჩ ე ნ ი

საქართველოს სახელით

07 თებერვალი, 2018 წელი

ქ.

თბილისი

**თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის
მოსამართლე: მანუჩარ კაპანაძემ**

მსჯავრდებულ ბ-----ის სააპელაციო საჩივრის საფუძველზე, ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა სისხლის სამართლის საქმე:

ბ-----ის მიმართ, დაბადებული 1-----ს, საქართველოს მოქალაქე, პირადი №1-----, ნასამართლობის არმქონე, რეგისტრირებული: ზ-----
-----; ფაქტობრივად მცხოვრები: გ-----
-----; დანაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 11¹,151-ე მუხლის პირველი ნაწილით.

აღწერილობითი-სამოტივაციო ნაწილი:

რუსთავის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 11 დეკემბრის განაჩენით:

ბ-----ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 11¹,151-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა **6 (ექვსი) თვის** ვადით. სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა ბ-----ს დაეწყო ფაქტობრივი დაკავების მომენტიდან - 2017 წლის 01 ოქტომბრიდან.

ბ-----ს მსჯავრი დაედო მასზედ, რომ მან ჩაიდინა ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ სიცოცხლის მოსპობის მუქარა, როდესაც იმას, ვისაც ემუქრებოდა, გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში.

პირველი ინსტანციის სასამართლომ დადგენილად ჩათვალა რომ:

2017 წლის 01 ოქტომბერს, დაახლოებით 16:00 საათზე, გ----- რაიონის სოფელი ვ-

-----ში, საკუთარ საცხოვრებელ ბინაში იმყოფებოდა მ-----ე, რომელსაც მისმა მეუღლემ ბ-----მა მოსჭიდა თმაში ხელი, მეორე ხელი კი რომელშიც ეჭირა დანა, მიადო ყელზე და დაემუქრა სიცოცხლის მოსპობით, რითაც მ-----ეს გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში.

რუსთავის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 11 დეკემბრის განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულმა ბ-----მა, რომელმაც წარმოდგენილი სააპელაციო საჩივრით მოითხოვა დანიშნული სასჯელის პირობით ჩათვლა, იმ საფუძვლით, რომ მან ითანამშრომლა გამოძიებასთან, აღიარა და მოინანია ჩადენილი დანაშაული, მისი ოჯახი რეგისტრირებულია სოციალურად დაუცველი ოჯახების ერთიან ბაზაში, ჰყავს ოთხი შვილი, მათ შორის ორი სტუდენტი და პენსიონერი დედა, რომლებსაც მისი მხრიდან ესაჭიროებათ მატერიალური დახმარება; ასევე დაზარალებულს მის მიმართ პრეტენზია არ გააჩნია.

საქართველოს სსკ-ის 295-ე მუხლის მე-7 ნაწილიდან გამომდინარე, სააპელაციო პალატამ ზეპირი მოსმენის გარეშე შეისწავლა საქმეში არსებული მასალები და თვლის, რომ სააპელაციო საჩივრების მოთხოვნა არ უნდა დაკმაყოფილდეს, შემდეგ გარემოებათა გამო:

პალატას მიაჩნია, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ სწორად დაადგინა საქმის ფაქტობრივი გარემოებანი და სწორი სამართლებრივი შეფასება მისცა მათ. მსჯავრდებულის მიერ ბრალად შერაცხული დანაშაულის ჩადენა, გარდა მისი აღიარებისა, დადასტურებულია პირველი ინსტანციის სასამართლოში გამოკვლევის გარეშე მიღებულ მტკიცებულებათა ერთობლიობით, კერძოდ მოწმეების: ს-----ის, მ-----ს, ქ-----, მ-----ის და გ----- გამოკითხვის ოქმებით; შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმით; ამოღებული ნივთიერი მტკიცებულებით და საქმეში არსებულ სხვა მტკიცებულებათა ერთობლიობით.

მტკიცებულებათა შეფასების შემდგომ პალატა მივიდა იმ დასკვნამდე, რომ შეთანხმებულ მტკიცებულებათა ერთობლიობა გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს ბ-----ის მიერ საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენის ფაქტს.

რაც შეეხება მსჯავრდებულ ბ-----ისთვის დანიშნულ სასჯელს, პალატა ვერ გაიზიარებს აპელანტის საჩივრის მოთხოვნას სასჯელის შემსუბუქებისა და დანიშნული სასჯელის პირობითად ჩათვლის თაობაზე, შემდეგ გარემოებათა გამო:

საქართველოს სსკ-ის 39-ე მუხლის თანახმად, სასჯელის მიზანია სამართლიანობის აღდგენა, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება და დამნაშავის რესოციალიზაცია. სასჯელის მიზანი ხორციელდება მსჯავრდებულსა და სხვა პირზე ზემოქმედებით, რათა ისინი განიმსჭვალონ მართლწესრიგის დაცვისა და კანონის წინაშე

პასუხისმგებლობის გრძნობით.

საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, სასამართლო დამნაშავეს სამართლიან სასჯელს დაუნიშნავს ამ კოდექსის კერძო ნაწილის შესაბამისი მუხლით დადგენილ ფარგლებში და ამავე კოდექსის ზოგადი ნაწილის დებულებათა გათვალისწინებით. სასჯელის უფრო მკაცრი სახე შეიძლება დაინიშნოს მხოლოდ მაშინ, როდესაც ნაკლებად მკაცრი სახის სასჯელი ვერ უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნის განხორციელებას.

ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, სასჯელის დანიშვნის დროს სასამართლო ითვალისწინებს დამნაშავეს პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ და დამამძიმებელ გარემოებებს; დანაშაულის მოტივსა და მიზანს, ქმედებაში გამოვლენილ მართლსაწინააღმდეგო ნებას, მოვალეობათა დარღვევის ხასიათსა და ზომას, ქმედების განხორციელების სახეს, ხერხსა და მართლსაწინააღმდეგო შედეგს, დამნაშავეს წარსულ ცხოვრებას, პირად და ეკონომიკურ პირობებს, ყოფაქცევას ქმედების შემდეგ.

იმის გათვალისწინებით, რომ თითოეული ჩადენილი ქმედება და მისი ჩამდენი პირი თავისი ინდივიდუალობით გამოირჩევა, სასამართლომ სასჯელის სამართლიანობა უნდა შეაფასოს ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში სასჯელის ინდივიდუალიზაციის პრინციპის მიხედვით; ამასთან, დანიშნული სასჯელი უნდა იყოს მკაცრად პერსონალური, თანაზომიერი და პროპორციული მსჯავრდებულის პიროვნებასა და ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმესთან.

მსჯავრდებულის მოთხოვნას მის მიმართ დანიშნული სასჯელის პირობით ჩათვლის თაობაზე, პალატა არ იზიარებს და მიიჩნევს, რომ მიმართ პირველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ სასჯელის განსაზღვრისას გათვალისწინებული იქნა პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი და დამამძიმებელი გარემოებები, კერძოდ ის ფაქტი, რომ ბ-----მა აღიარა ჩადენილი დანაშაული; მას პასუხისმგებლობის დამამძიმებელი გარემოება არ გააჩნია; გათვალისწინებული იქნა ასევე, ქმედებაში გამოვლენილი მართლსაწინააღმდეგო ნება, ქმედების განხორციელების სახე, ხერხი (გამოიყენა ცივი იარაღი - დანა) და მართლსაწინააღმდეგო შედეგი და მსჯავრდებულს განუსაზღვრა სამართლიანი სასჯელი, რასაც პალატაც ეთანხმება და მიიჩნევს, რომ მისი პირობით მსჯავრად ჩათვლის საფუძველი არ არსებობს. დანიშნული სასჯელი - თავისუფლების აღკვეთა 6 (ექვსი) თვის ვადით, სრულად უზრუნველყოფს საქართველოს სსკ-ის 39-ე მუხლით გათვალისწინებული მიზნების განხორციელებას, როგორცაა სამართლიანობის აღდგენა, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება და დამნაშავეს რესოციალიზაცია.

ყოველივე აღნიშნულიდან გამომდინარე, პალატა მიიჩნევს, რომ **რუსთავის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 11 დეკემბრის განაჩენი ბ-----ის** მიმართ არის კანონიერი და

დასაბუთებული, ხოლო დანიშნული სასჯელი - სამართლიანი. შესაბამისად, სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნა არ უნდა დაკმაყოფილდეს და გასაჩივრებული განაჩენი უნდა დარჩეს უცვლელი.

სარეზოლუციო ნაწილი:

პალატამ იხელმძღვანელა რა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 22-ე მუხლის მე-6 ნაწილით, 295-ე, 298-ე მუხლის პირველი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით

და ა ა დ გ ი ნ ა:

მსჯავრდებულ ბ-----ის სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნა არ დაკმაყოფილდეს;

რუსთავის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 11 დეკემბრის განაჩენი დარჩეს უცვლელი.

ბ-----ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 11¹,151-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა **6 (ექვსი) თვის** ვადით.

სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა ბ-----ს დაეწყოს დაკავების მომენტიდან - 2017 წლის 01 ოქტომბრიდან.

საქმეზე დართული ნივთმტკიცება: ცივი იარაღი - დანა, რომელის ინახება გ----- რაიონული სამმართველოს ვ----- განყოფილებაში, განადგურდეს კანონით დადგენილი წესით.

განაჩენი კანონიერ ძალაში შედის გამოცხადებისთანავე და ექვემდებარება აღსრულებას.

განაჩენი შეიძლება გასაჩივრდეს საკასაციო წესით, საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატაში, განაჩენის გამოცხადებიდან 1 (ერთი) თვის ვადაში, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის მეშვეობით.

მოსამართლე:

მანუჩარ კაპანაძე